

Skatteministeriet

1. maj 2023
J.nr. 2023 - 227

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 14 af 23. februar 2023 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Hans Kristian Skibby (DD).

Jeppe Bruus

/ Jeanette Rose Hansen

Spørgsmål

Skattestyrelsen har vurderet, at bl.a. aftenskoler, daghøjskoler og folkeuniversiteter er en væsentlig del af dansk kulturarv og historie, og de vil derfor være omfattet af en anden momsfratagelse i momsloven, jf. udkast til styresignal om præcisering af momsfratagelse af aftenskoler, daghøjskoler og folkeuniversiteter. Vil ministeren redegøre for, om det ville være muligt at undtage f.eks. danseskoler efter den samme bestemmelse? Hvis ministeren ikke vurderer, at danseskoler m.m. kan undtages, vil ministeren så redegøre for, hvorledes de undtagelsesberettigede uddannelsesinstitutioner afviger kulturelt fra eksempelvis danseskolerne?

Svar

Spørgsmålet relaterer sig til borgerforslag B 10, hvor det foreslås, at undervisning fortsat fritages for moms. Med undervisning menes eksempelvis træning, yoga, musik, håndarbejde, madlavning m.m. Borgerforslaget er affødt af Skattestyrelsens udkast til styresignal om momsfratagelsen for undervisning.

Jeg vil gerne indledningsvis bemærke, at hverken den forrige eller den nuværende regering har noget ønske om at lægge moms på undervisning i fitnesscentre eller anden undervisning.

Den danske momslovgivning er imidlertid baseret på fælles EU-momsregler, og Danmark og de øvrige EU-lande er forpligtet til at indrette sig efter EU-lovgivningen, herunder den af EU-Domstolen fastlagte praksis. Skatteforvaltningen følger løbende op på EU-domme, hvilket kan nødvendiggøre en ændring eller justering af den eksisterende nationale administrative praksis, og i nærværende tilfælde har EU-Domstolen afsagt en række domme, der vedrører fortolkningen af momsdirektivets undervisningsfratagelse.

Jeg har til brug for besvarelsen indhentet nedenstående bidrag fra Skattestyrelsen, som jeg kan henholde mig til:

”Momslovens fritagelse af kulturelle ydelser implementerer momssystemdirektivets tilsvarende bestemmelse, hvorefter levering af visse kulturelle ydelser momsfratages.

EU-Domstolen har i sin praksis tilkendegivet, at momsfratagelsen ikke omfatter alle kulturelle ydelser, men alene sådanne kulturelle ydelser, som, den enkelte medlemsstat vælger, skal være momsfratagne. Årsagen til denne skønmæssige beføjelse skal findes i de mange forskelligartede regionale kulturelle traditioner og den regionale kulturarv inden for EU.

Videre har EU-Domstolen anført, at en aktivitet kan henhøre under begrebet ”kulturelle ydelser” i momssystemdirektivets forstand, når aktiviteten, henset til sin udøvelse, historie og de traditioner, den indgår i, i en bestemt medlemsstat optager en plads i denne medlemsstats sociale og kulturelle arv, hvorved den kan betragtes som en del af medlemsstatens kultur.

Skattestyrelsen har på denne baggrund vurderet, at undervisningsydelser berettiget til tilskud efter folkeoplysningsloven opfylder betingelserne for momsfrigtagelse som kulturelle ydelser. Styrelsen har herved bl.a. henset til folkeoplysningens ideologiske udspring fra blandt andet N.F.S. Grundtvig, folkeoplysningens historiske betydning i Danmark samt folkeoplysningens grundlæggende formål om at fremme demokratiforståelse og aktivt medborgerskab. Det bemærkes endvidere, at kun folkeoplysende undervisning berettiget til støtte efter folkeoplysningsloven, som henhører under Kulturministeriet, kan omfattes af momsfrigtagelsen. Endelig har Skattestyrelsen henset til, at Sverige ligeledes anser folkeoplysende undervisning for momsfrigtne kulturelle ydelser.

Som anført af EU-Domstolen er det op til de enkelte medlemslande at vurdere, hvilke aktiviteter der kan anses for kulturelle. Det er således i udgangspunktet muligt at momsfritage danseskolernes undervisningsydelser som kulturelle ydelser, men dette forudsætter, at danseundervisning på danseskoler henset til sin udøvelse, historie og tradition optager en plads i Danmarks sociale og kulturelle arv.

Skattestyrelsen har i forbindelse med udarbejdelsen af styresignalet om folkeoplysende undervisning ikke umiddelbart vurderet, at danseskoler på samme måde som folkeoplysningen optager en plads i Danmarks sociale og kulturelle arv.

I forbindelse med høringsprocessen har Skattestyrelsen modtaget et hørings svar fra De Danske Danseskoler. Det anføres heri, at De Danske Danseskoler har rødder tilbage til midten af 1800-tallet, hvor danselærere landet over underviste i selskabsdansen – f.eks. Les Lanciers – og børnedansen – f.eks. Skomagerpolka og Fingerpolka. I starten af 1900-tallet kom standarddansene (Vals-Slowfox-Tango-Quickstep m.fl.) til Danmark, og danselærerne begyndte samtidig at organisere sig i forskellige foreninger, ligesom man fik etableret en danselæreruddannelse. Senere kom de latinamerikanske danse til (Rumba, Swing, Samba etc.). Teknik og teori blev sat i system (oftest efter engelske bøger), da antallet af turneringer steg markant. Op igennem 1900-tallet steg antallet af danseskoler i hele landet, og danseskolerne fornyede sig løbende med de nyeste danse – fx Disco, Jazzdance og Hip Hop. Fra 70'erne blev danseskolerne i en stigende grad presset af foreningslivet – især under DGI – som etablerede danseskoleagtige foreninger med offentligt tilskud.

Det er Skattestyrelsens vurdering, at danseskolernes undervisningsaktiviteter heller ikke på baggrund af disse oplysninger umiddelbart opfylder betingelserne for at kunne momsfritages som kulturelle ydelser. Der er herved bl.a. henset til, at danseskolerne efter det oplyste ikke modtager tilskud henhørende under Kulturministeriet, ligesom danseskolernes historie og tradition på det foreliggende grundlag ikke ses at adskille sig væsentligt fra en lang række andre fritidsaktiviteter som eksempelvis undervisning i musik, lystfiskeri, ridning m.v.”